

Programul Erasmus a fost ca o poveste. Am început-o reticentă când mi-am pus bagajul în autobuz și-am continuat-o cu aceeași precauție până am ajuns în Franța. Atunci am înțeles gravitatea lucrurilor, eram ca pisica lui Schrödinger, nu puteam spune dacă eram în culmea extazului sau la cea mai adâncă cotă a neliniștii. E poate felul în care se simte o situație nouă. Însa în acest caz, totul era provocator de nou, de la arhitectura orașelor la limba în care se auzeau șușotind persoanele din jur și până la situația în care, nu în ultimul rând, și noi aveam să luăm parte a acelui freamăt continuu, să ne depășim barierele și să vorbim pe înțelesul celorlalți, tocmai pentru a ne adapta locului. Astfel, a fost o plăcere atât să descopăr un alt stil de viață, cât și să mă redescopăr pe mine însămi prin prisma unei alte culturi, reflectată de oamenii cu care interacționam.

Atât elevii, cât și profesorii liceului s-au dovedit a fi implicați, răbdători și interesați, la rândul lor, să cunoască o frântură din cultura noastră. Ei au făcut orele de curs și celelalte activități desfășurate în cadrul proiectului chiar mai frumoase decât aveau deja potențialul să fie, lucru pe care îl realizăm la finalul fiecărei zile, când, cu părere de rău, dar și cu satisfacție în același timp, îmi dădeam seama cât de repede trecuse. În final, la întoarcere, mi-am urcat bagajul în autobuz, puțin mai încrezătoare decât prima dată, însă de această dată s-a adăugat și un bagaj de cunoștințe și valori care, pentru mine, cântărea mai mult decât aș fi preconizat și pe care poate n-aș fi avut șansa să-l dobândesc altfel. (**Constantin Daniela**)

